Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig. (Es. 40, 8)

Valg af Diakoner.

Udser derfor, Brødre! iblandt eder syv Mænd, som have godt Vidnesbyrd og ere fulde af Aand og Visdom; dem ville vi saa indsætte til denne Gerning. Men vi ville holde trolig ved i Bønnen og Ordets Tjeneste.
Ap. G. 6, 3—4.

Læs Kap. 6, 1—7.

Som Indledning til en ny og almindelig Forfølgelse mod Menigheden i Jerusalem fortæller Lukas her om et nyt Udviklingstrin i Menighedens Historie — om det første Embedsvalg.

Vi har før læst om, at der i Menigheden i Jerusalem blev uddelt, efter hvad enhver havde Trang til (2,45; 4, 35); her læser vi saa:

Da Disciplenes Tal forøgedes, begyndte Hellenisterne (græsktalende Jøder, der havde taget imod Kristendommen) at knurre imod Hebræerne (hebraisktalende Jødekristne), fordi deres Enker bleve tilsidesatte ved den daglige Uddeling.

Det er unyttigt at spørge, om denne Klage var begrundet, eller den ikke var det: Hovedsagen er, at Apostlene tager Skridt til, at der ikke skal være Grund for saadan Klage.

Af særlig Betydning er det at lægge Mærke til, at det er det første Embedsvalg, der foretages i Menigheden, og at det først foretages, da Trangen til det viser sig.

Dette Diakon- eller Fattigforstander-Embede eller Tjeneste er altsaa ikke noget, som kræves for at være en kristen Menighed, men som retter sig efter Trangen. Er Trangen til Stede, kan denne Tjeneste blive til stor Velsignelse.

Trods den allerede begyndte Forfølgelse forøgedes Disciplenes Antal saaledes, at Apostlene ikke længere kunde baade forestaa „Ordets Tjeneste“ og føre Tilsyn med Uddelingen.

De sammenkalder da „Disciplenes Skare“ og siger: „Det huer os ikke at forlade Guds Ord for at tjene ved Bordene.“

Vi lægger Mærke til, at Apostlene kalder Disciplenes Skare sammen, — det er det første Menighedsmøde, vi læser om (Valget af en Apostel i Judas' Sted før Aandens Udgydelse kan næppe regnes for et saadant).

Det falder ikke Apostlene ind at udnævne Mænd til denne nye Tjeneste; de henstiller til Brødrene at udse sig Mænd, som de saa vil beskikke til denne Gerning.

Men de siger Brødrene, hvordanne de Mænd skal være, som de skal udse til Fattigforstandere: Mænd, som har godt Vidnesbyrd og er fulde af Aand og Visdom.

„Godt Vidnesbyrd“, saa der ikke paa Forhaand skal være Anledning til at tiltænke dem Partiskhed, — „fulde af Aand“, saa denne Tjeneste kan udføres i Harmoni med det aandelige Arbejde i Menigheden,— „fulde af Visdom“, saa de ved Uddelingen kan tage alle tilbørlige Hensyn.

Apostlene vil holde trolig ved i Bønnen og Ordets Tjeneste. Det er den Tjeneste, deres Herre og Mester har kaldet dem til. Hvor meget der var at gøre dermed, kan vi næppe gøre os noget tilnærmelsesvis rigtigt Begreb om. Vi ved nemlig ikke, hvor mange Samlingspladser der var i Jerusalem; men vi ved dog, at siden Tallet paa Mændene gaves til 5000, har der været omtalt, at Skarer af Mænd og Kvinder sluttede sig til Herren (5, 14), og her omtales videre Forøgelse af Disciplenes Tal.

Apostlenes Tale og Henstilling behagede den hele Mængde, og de udvalgte Stefanus, en Mand fuld af Tro og den Helligaand, og Filip og Prokorus og Nikanor og Timon og Parmenas og Nikolaus, en Proselyt fra Antiokia.

Lukas fortæller saa intet om, hverken hvilke særlige Hensyn der toges ved Udvælgelsen af disse Mænd, eller hvorledes de udførte Tjenesten; men man har vel Grund til at slutte ud fra de følgende Ord: „Og Guds Ord havde Fremgang, og Disciplenes Tal forøgedes meget i Jerusalem,“ at Tjenesten øvedes til Velsignelse.

To af Diakonerne omtales senere, Stefanus og Filip, men det er ikke for deres Tjeneste som Fattigforstandere, men derimod for deres Deltagelse i Ordets Tjeneste. De andre er væsentlig ukendte; Navnene paa flere af dem kan dog tyde paa, at der ved deres Valg var taget Hensyn til de græsktalende Jødekristne, ved Nikolaus', Proselytens Valg maaske endogsaa til Kristne af hedensk Byrd.

Efter at Mængden saa har udset disse syv Mænd, fremstiller de dem for Apostlene, og de indsætter dem i deres Gerning ved Bøn og Haandspaalæggelse.

Her staar intet om, at en saadan Indsættelse er befalet eller anordnet for efterfølgende Tider; men det er dog nok værd at lægge Mærke til, at saaledes gjorde Apostlene, ligesom det ogsaa er værd for enhver Menighed at mærke sig, hvorledes de Mænd, her valgtes, skulde være.

Mænd, der vælges til betroede Stillinger og Tjenester i Menigheden, bør have godt Vidnesbyrd og være fulde af Aand og Visdom, — i hvert Fald vil det være til Velsignelse, om de har disse Kvalifikationer.

Det fremgaar ikke af Beretningen, at Tallet Syv eller det, at der valgtes syv Diakoner, tillægges nogen særlig Betydning. Maaske det har haft Hensyn til lokale Forhold.

Men Slutningsverset i vort Afsnit er af stor Betydning: „Og Guds Ord havde Fremgang, og Disciplenes Tal forøgedes meget i Jerusalem; og en stor Mængde af Præsterne adløde Troen.“

Det angiver Resultat. Noget lignende sporede vi helt igennem i Johannes' Evangelium. Ogsaa Lukas ser efter Resultater.

I Stedet for, at den nævnte Knurren af en Del i Menigheden mod en anden Del skulde tage Overhaand, volde Forargelse og standse Menighedens Vækst, bliver Guds Ords Forkyndelse fremmet, og Disciplenes Tal forøges yderligere meget, da Apostlene fritages for Uddelingen til trængende, hvilken Gerning overdroges til udvalgte Mænd at varetage, og de kan hellige sig helt til Bøn og Ordets Forkyndelse.

Herren viste her, at han var med sin Menighed, ved at give gode Raad i Sinde.

Er det saa svært.

Af Jakob E. Lange.

Naar man søger at oplyse Folk om Henry Georges' Grundtanker, og særlig om deres praktiske Udforming i „Grundskyld-Reformen“: de nuværende mangfoldige Skatters Afløsning af en almen Grundværdi-Afgift, møder man ofte — især naturligvis fra de noget modvilliges Side — den Indvending: Dette nye System, denne Grundskyld eller Jordrenteskat er saa svær at forstaa.

Nu ja, alt nyt er jo svært, og Tanker om Samfundets dybtgaaende Reformering er naturligvis ikke Legeværk. Men derfor kan Hovedlinierne dog være lige og klare nok. Prøv derfor endnu engang, prøv navnlig at sammenligne nyt og gammelt, det bestaaende med det tilstræbte.

Altsaa, det Skattegrundlag, hvorpaa vi vil bygge, er: Enhver skylder Samfundet Afgift, ikke i Forhold til sit Arbejde, sin Indtægt eller sine Udgifter, men i Forhold til Værdien af den Del af Jorden, af Fædrelandet, han falder sin og har Eneret til at bruge og udnytte.

Det Grundlag, hvorpaa det nuværende Skattevæsen hviler, vil fremgaa af nedenstaaende Exempler, saaledes:

For det første skylder du Samfundet Afgift i Forhold til Værdien af den Jord, du ejer. (Saa vidt, all right!) Men bygger du Huse paa din Jord, kræver Stat og Kommune ogsaa Skat af dig derfor; og forbedrer du Jorden, dræner og kultiverer, ja, saa kommer vor Skatteopkræver med en ekstra Regning. Er du flittig og vindskibelig — forøger vi din (Indkomst)-Skat, og er du tillige sparsommelig og lægger lidt tilside, faar du (Formue)-Skatten at føle. Er du en virksom og foretagsom Mand og derfor anvender Pengene til Nybygning og anden Forbedring, bliver du dobbelt afstraffet (gennem saavel Ejendomsskyld som Formueskat); kun hvis du nøjes med at sætte Pengene i Sparekassen og lader andre om at bruge dem, faar du Lov at slippe med kun den ene. Foretrækker du at dovne og drikke Brændevin, er Staten — der har noget for enhver Smag — straks tilrede med en ny Skat; og har du Raad til at vælge Champagne, gaar det dig ligesaa (omend du da slipper lidt billigere.)

Indfører du Maskiner, har Staten, allerede inden Varerne er kommet dig i Hænde, taget Procenter af dem (som Toldskat), og foretrækker du at købe Maskiner hos en hjemlig Fabrikant, overlader Staten til ham at indkassere („Beskyttelses“-) Tolden paa din Bekostning. — Skal du laane Penge til Bedriftens Udvidelse eller Køb af Ejendom, straks faar du Stempelskatten at føle. Vil du aabne en Butik eller drive anden Næring, maa du betale Borgerskab og Næringsafgift, saa din Smule Driftskapital faar sig et Skaar.

Dør Familiens Forsørger, kommer Statens Repræsentant skyndsomst for (som Arveskat) at forlange Procenter af, hvad han har efterladt sig. Og saavel Enkesløret som Lommetørklæderne er paa Forhaand rigtig godt beskattede. Søger du at glemme Sorgen ved at gaa til Koncerter, Oplæsning eller i Teatret, er Staten tilrede med sin „Forlystelsesskat“.

Slaar du dig omsider til Ro i Hjemmet med en Skødehund og en Kop Kaffe, er Hundeskat og Kaffetold dig beskaaren. Og øger velvillige Slægtninge dine smaa Indkomster, maa du ogsaa svare Skat af disse milde Gaver (som Giveren allerede en Gang har svaret Indkomstskat af.)

Foretrækker du at klare dig selv, og gaar ud at vaske Trapper o. lign. for at tjene en Skilling til Hjem og Børn, er der Gulvklude-, Støveklude-, Gulvskruppe- og Børstetold tilrede.

Sidder du hjemme ved det elektriske Lys- og Gasapparatet, tager Kommunen i al Stilhed Skat af dig i Form af Overpris. (Og nøjes du med Petroleum, faar du med Rockefeller at gøre).

Opgiver du tilsidst Ævred og sætter dine sidste Skillinger hos Lotterikollektøren, tager Staten paa Forhaand Stempelskat af dig, for at give dig Lov til at „prøve Lykken“, ɔ: til at lade dig snyde Penge fra af Staten.

Og saa maa du endda prise dig lykkelig, at du ikke yderligere skal betale Vinduesskat, Møbleskat, Cykleskat, Brødskat, Kødskat og Kopskat, saaledes som dine Lidelsesfæller i det øvrige Europas højt civiliserede Stater.

„Men det nuværende Skattesystem er dog saa let at forstaa, ikke sandt? Saa principrent og ligetil,“ synes du.

Er det dog saa ikke adskilligt lettere at se den simple Sammenhæng mellem Skattenydelse og Skattepligt, som udtrykkes saaledes: Enhver, der under den Forret at kunne kalde en Del af Landet sit Eje, maa i Form af Grundskyld forrente, hvad denne Jord er værd. — Hans Arbejde, Indtægt og Forbrug er Staten uvedkommende.

Ved Van Nielsen.

Reformation

I „Dsk.“ af 17. Febr. opstilles et stort — og maaske ikke urigtigt — Regnestykke, adresseret til „Den for. Kirke“, dateret den 11. Febr. 1915 og undertegnet L. A. Laursen.

Mon saa Samfundet (det er i denne Forbindelse desværre noget meget ubestemt) vil se efter, om dette Regnestykke er rigtigt? Thi omend det ser ud, som om det er en gammel, erfaren Skoulmester, der har opstillet det, saa maaske det dog var mest samvittighedsfuldt, om Samfundets Revisorer eller andre samfundsindsigtsrige- og samfundsindflydelsesrige Mænd (undskyld de lange Ord, det er Ubehjælpsomhed i Sproget) saa det efter, saaledes som det staar der med sin Fortid, Nutid og Fremtid.

Titus har ingen Evne eller Indsigt til at kunne se, om der muligt kunde spares et Hundrede Dollars her og der, saaledes at Samfundet ikke om en fire Aar skal finde sig efter L.s Facit i en Gæld paa 10,000 Dollars. Men der er noget i Slutningen af Regnstykket, som er saa enkelt, enfoldigt og — som det synes T. — brugbart, saa almindelige Mennesker kan fatte det, og med Glæde arbejde med det. Det er dette, at Aarsmødet fra Tid til anden bestemmer hvor stor en Sum der aarlig maa bruges til de forskellige Virksomheder. T. sad længe og grundede paa: hvor mon Laursen har faaet denne udmærkede Ide fra? Tænkte saa, mon ikke han har tænkt paa en Fader, der giver sin Søn en vis Sum Penge med de Ord: „Hold nu godt Hus, men stift ingen Gæld.“

Ligemeget, her er atter en Mand, der saa langt T. husker — som ingen Sinde før staar op og slaar i Bordet med den Paastand, at 2 + 2 er 4, og 0 — 0 er 0. Vil nogen sige: Ja, men dette hersens er — om ikke helt Galmandsværk — saa dog noget helt nyt og dertil meget uaandeligt. Saadanne faar naturligvis henvende sig til L., der har undfanget Planen, ham, der vil hove, saavidt T. forstaar, en Reformation mere paa Hoveder end Lummer.

Da Pastor P. Krag døde for et Par Aar siden, blev der skrevet: „Vi mangler Førere her inde i København“ (der sigtedes til Førere i Aandens Verden). Det forekommer T., at L. vil sige: Vi mangler Førere i vore Pengesager; men det turde mon ikke have sin Grund i, at vi mangler Førere i Aandens Verden! Uimodsigeligt er det i hvert Fald, at jo mere Vækkelse og aandeligt Liv der bliver, jo rigeligere strømmer Gaverne ind til Herrens Sag.

Mon det i Længden vil lykkes at drive Mission efter den Overbevisning: „Pengene har vi,“ eller: „Vort Folk har Pengene“? Ja, T. kender ikke saa faa af vort Folk, der, som Past. L. Johnsen skriver, „har staaet i Menigheden i mange Aar“, og som „er værd“ Tusinder af Dollars, men som vist hellere vil lade alle deres Tænder trække ud end f. Eks. give et Hundrede Dollars til Herrens Sag.“

Hidtil har det ladet sig gøre — med korte Mellemrum — at foretage Gældsindsamlings Felttog, fra Hav til Hav, men vil det lykkes fremdeles?

Havde L. sluttet med at sige: „Vi maa lære at sætte Stævne efter Evne“, og: „Vi maa komme ind i en sund Forretningsgang“, saa vilde T. ikke have givet en sur Sild for den hele Artikel.. Thi disse Talemaader om at „sætte Stævne efter Evne“ og „at komme ind i en sund Forretningsgang“ har man hørt saa ofte, og de har været skrevet saa ofte, saa man næsten faar Kvalme ved at høre dem. Men ved disse Talemaader forstaar L. altsaa, at Aarsmødet giver Samfundet en vis Sum at disponere over og dermed Punktum.

Og det giver hele Artiklen Værdi og Betydning. Hidtil har det jo været saaledes, trods al Tale om „at sætte Stævne efter Evne,“ o. s. v., at naar Samfundets Ydevillie viste sig at være f. Eks. 16,000 Dollars om Aaret, saa var Udgifterne nogle Tusinder højere. Alligevel — Skam faa den Indskrænkethed, Tumhed eller Smaalighed, der ved et Aarsmøde vilde gøre Indvendinger imod, at der f. Eks. blev ansat en Lærer mere (Prof. naturligvis), at der blev bevilget en større Sum til en Mission, at der blev lagt et Par Hundrede Dollars eller saa til en Lærers eller Embedsmands Løn. Den Mand, der ved et Aarsmøde offentlig vilde tale imod et Lønningsforslag f. Eks., vilde T. betragte som en ubarmhjertig Vovehals. Hvorfor skulde der ogsaa tales imod noget Forslag, der gaar ud paa at „fremme“ Guds Rige. De, der ikke er nogle helt Ignoramuser og Sinker, er jo begejstrede for ethvert Forslag, der vil „fremme“. Og der er jo i alle Tilfælde altid nogle, som lægger sig i Selen for at faa Pengene ind, og skulde der komme til at mangle lidt, kan man jo altid laane. Men dette bestandig at laane og derfor bestandig dække Laan og Renter af de indkomne Gaver — derved — siger L. „tabes Tilliden baade til vore Foretagender og vor Forretningsdygtighed“. L. hævder bestemt — saavidt T. da kan forstaa — at det er ikke alene meget uheldigt, men ogsaa uforsvarligt fra et Forretnings Synspunkt at drive Mission med laante Penge. (Men mon det ikke kan forsvares fra et aandeligt, fra Troens Synspunkt?) Og L. ser derfor ikke anden Udvej, „end, at vi kommer til at indskrænke os paa mere end eet Omraade“. Kære L., i hvor sandt og tænkværdigt end al den Tale er om at „indskrænke os“ og at „sætte Stævne efter Evne“, det har hidtil ingen væsentlig Forandring bevirket i Samfundets financielle Stilling. Derfor til Lykke med Henstillingen om den bestemte Sum.

Noget, der komme ind i anden Række, er L.s Plan for Indsamlingen af den bestemte Sum. Han tænker sig, at en Komite, sammensat af alle Kredsformænd, samlet ved Aarsmødet, lægger en „retfærdig Ligning“, som hver Kreds saa søger at faa indsamlet. Bare dette: kunde det være muligt, at selv otte indsigtsfulde Mænd kunde staa her og fattes Maalestok og Principper, hvortefter en „retfærdig Ligning“ kunde lægges? I øvrigt er det vist meget usandsynligt, at alle Kredsformændene kommer til Aarsmøder efter den endnu brugelige Aarsmøde Repræsentation. Mon det ikke — saa vidt muligt — vilde være bedst at være fri for al Taksseren? det smager af Pligt og kan virke Uvillie. I det nye Testamente synes det frivillige i hvert Fald at være det normale. Men T. skal her intet fastslaa, endnu mindre belære. Men det skulde ellers ikke undre, om der blev noget af et Kapløb — især blandt troende Mennesker — om at faa den Sum indsamlet, som Samfundet havde bestemt paa Aarsmødet, og saa endda „føle“ meget bedre end nu; thi der er dog Forskel paa at anstrænge sig og saa vide ifølge gammel Erfaring: det slaar ikke til, og saa anstrænge sig med den Visshed: Det slaar til. Dersom ikke Aarsmødet spændte Buen for stram (man vidste bestemt, hvor meget der indkom det foregaaende Aar), saa vilde der Aar efter Aar være et — maaske stort Overskud i Kassen, saaledes kunde — som det jo ogsaa burde — Budgetet jo ogsaa Aar efter Aar sættes højere.

L. tager Anledning til at skrive om en „Reformationsgave“ ud fra Formandens Plan til Indsamling af en saadan. L. kunde ønske, at der kunde regnes med større Tal, men resignerer saa i, at vi maaske ikke endnu kan samle paa anden Maade“. For øvrigt mener L., at hvor god Formandens Plan end er, kan den ikke realiseres til det Resultat, Formanden kom til. Mon L. da tænkte: „Formandens Plan, der slet ikke lider af Overdrivelse, den er ikke „planet“ over nogen enkelt Persons eller Menigheds Evne, vil dog ikke blive gennemført et Hanefjer længere, end hvor Præsten vil lægge Skuldre til det Arbejde, der maa gøres.

Hvad T. her har skrevet er næppe af stor Betydning, og derfor vilde der ikke være sønderligt tabt, om Redaktøren fandt det mest skikket for sin Papirkurv. Men „efter min ringe Mening“ er det af uberegnelig, velsignet Betydning, om Laursens Reformation lykkes. T. tager da vist ikke fejl her, naar han læser L.s Artikel saaledes, at Indholdet gaar ud paa Reformation fremfor „Reformationsgaven“. Maaske heller ikke ret meget forkert. Først reformere Samfundets Pengekasse eller „Forretningsdygtighed“, siden kommer Reformationsgaven lettere. Men bliver denne Reformation, eller dog Udkast til Reformation af L. tiet eller snakket ihjel, hvorledes vilde det da mon vare, om man efter 1917 forsøgte lidt under Emnet: Reformationsgæld?

Titus.

Den 24. Februar.

✝

Prof. Franklin Revere Weidner.

Professor Weidner er død! Det Budskab er gaaet som en Løbeild gennem den lutherske Kirke i Amerika. Den afdødes Person var saa kendt, hans Virksomhed saa omfattende, hans Betydning saa skattet, at hans Bortgang har vakt Sorg og Vemod viden om.

Jeg har slet ikke staaet den afdøde nær; men jeg har dog i den Tid, jeg var Præst i Chicago, haft saa meget med Dr. Weidner at bestille, at jeg kom til baade at elske og ære ham. Maa jeg derfor have Lov til at sætte ham et lille Minde her i Bladet.

Franklin Revere Weidner var født i Center Valley, Pennsylvania den 22. Nov. 1851. Han gradueerede fra Mühlenberg College 1869 og fra Philadelphia Seminarium 1873. Fra 1873—'78 var han Præst i Phillipsburg, N. J. og samtidig Professor et Par Aar ved nævnte College. Fra 1879—'82 var han Præst i Philadelphia. I 1882 blev han Professor i Teologi ved Augustana Lutheran Seminary, Rock Island, Ills., og 1891 begyndte han sit Livs Hovedværk: Grundlæggelsen af Chicaga Lutheran Seminary i Chicago (senere flyttet til Maywood, Ill.), paa hvilken dygtige Skole han var Professor i Teologi og Forstander fra Grundlæggelsen til den 14. Oktober 1914, da hans tiltagende Svaghed forbød ham at øve Gerningen længere.

Prof. Weidner var en særdeles duelig Lærer, en begavet Prædikant, en født Leder, og han var ogsaa en meget frugtbar Forfatter. Det ene teologiske Skrift udkom fra hans Haand efter det andet, og det lige til hans Død. Jeg har Titlerne paa ikke mindre end tyve af Prof. Weidners Bøger; flere af dem er store eller i flere Bind; de har vist vundet stor Udbredelse og Brug især paa de teologisk Skoler.

For omtrent 10 Aar siden blev Prof. W. ramt af Lammelse (Paralyses) i den højre Side. Han kom nogenlunde til Kræfter, men blev to Aar senere under en Europarejse ramt af et endnu haardere Slag af samme Sygdom; den hele højre Side blev fuldstændig lammet, og det saa en Tid ud til, at det maatte ende med Døden. Gud sparede ham dog en Tid endnu. Han kom nogenlunde til Kræfter og kunde bruge sin højre Haand til at skrive igen. Sjæleevnerne forblev usvækkede.

Han kom tilbage fra Europa og tog fat paa Skolearbejdet — han var aldrig fra Klassen en eneste Time — men hans Kraft var brudt. Tilsidst kunde han næppe slæbe sig op paa Katedret for at holde sit Foredrag. Det sidste holdt han den 4. Decbr. 1914. Saa formaaede han ikke mere. Ledsaget af sin Hustru og sin Læge rejste han ned til Tangerine, Florida, om det milde Klima kunde styrke ham og lindre den Astma og Vatersot, der ogsaa var stødt til. Men det hjalp ikke. Døden var der. Helligtrekongersdag 1915 lukkede Dr. Weidner sine Øjne i Dødens Søvn. Hans Begravelse fandt Sted fra Seminariet under meget stor Deltagelse. Hans Støv blev stedt til Hvile paa Synodens Kirkegaard i Maywood.

Lad mig til dette rige Levnetsløb, hvorom man kan læse udførligt især i „The Lutheran“, føje nogle faa personlige Erindringer til fra mit Kendskab til denne mærkelige og højt begavede Mand.

International Harvester Mælke Centrifuger

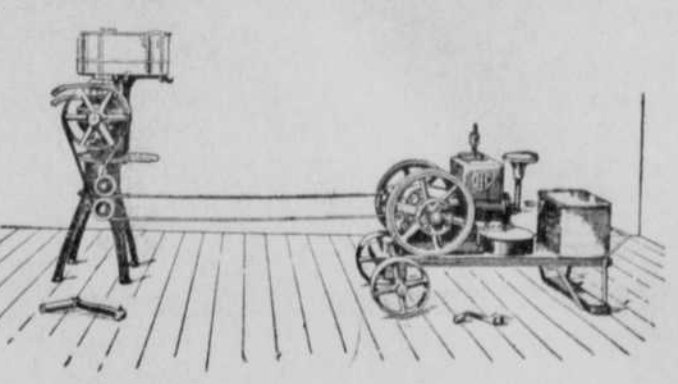

Idet De ser bort fra Tanken om financiel Fordel, forestil Dem Forskjellen i den Mængde Arbeide udført, ved at skumme Mælken paa den gammeldags Methode og ved at centrifugere den med en I H C Mælke Centrifuge. Hvilket Arbeide det er at vaske Fadene og Krukkerne. Hvor mange Gange de maa haandteres. Hvilken lang Tid det tager at fylde dem og sætte dem til Side, at beskytte dem for Smuds, at udføre Skumningen, at skaffe den kolde Skummælk af Veien og at hensætte Krukkerne og Fadene for den næste Flødesætning. Se nu hvilken Forskjel. Med en I H C Centrifuge skummes Mælken medens den endnu er kovarm, Centrifugen er vasket i nogle faa Minutter og alt er færdig for den næste Malkning.

Enhver Centrifuge kan hjælpe Dem noget, men det er ikke tilstrækkeligt. De behøver den Centrifuge, som vil hjælpe Dem mest. Der er andre Ting end Tidsbesparelse, som bør tages i Betragtning. Der er Besparelse i Fløde, Centrifugens Værdi, Hjælp hvis et Ulykkestilfælde skulde hænde, og mange andre Ting at tænke over, førend De kjøber en Centrifuge. Tag rigelig Tid til at kjøbe en Centrifuge — jo omhyggeligere De gaar til Værks, jo flere Sammenligninger, De foretager, desto tydeligere vil De forstaa, at en International Harvester Centrifuger — en Dairymaid, Bluebell, Primrose, eller Lilly — vil tjene Dem bedst. Besøg I H C Forhandleren og forlang Katalog af ham, eller skriv til os om den.

International Harvester Company of America
(Incorporated)
CHICAGO USA
Champion Deering McCormick Milwaukee Osborne Plano

Til Salg eller Bytte.

Nogle af de bedste Farme i Washington, Burt, Cuming, Wayne, Dixon, Cedar og Pierce Counties, Nebraska.

Ligeledes større og mindre Ejendomme i og uden for Byen Blair.

Flere udmærkede Tilbud.

Robinson Realty
Blair, Nebr.

VORT AARHUNDREDES HISTORIE
1815—1890.
Af Alex. Thorsøe.

En af Historiens mest begivenhedsrige Perioder belyst paa en udførlig og for enhver anskuelig Maade af en af Danmarks mest fremragende Historikere.

Læsning af denne Bog vil sætte en i Stand til langt bedre at kunne forstaa og følge Udviklingen i vor egen bevægede Tid.

Bogen er paa 791 Sider og har været meget dyr. Køb af et større Parti har imidlertid sat os i Stand til at tilbyde den i net og solid Indbinding til den yderst beskedne Pris af $2.00.

UNDER HUSET GLYKSBURG
1863—1913.

Spredte Træk af Tdens Historie gennem 50 Aar i Danmark ved Carl E. Simonsen.

335 Sider med mange Portrætter af fremragende danske Mænd. I fint Komponeret Pragtbind. Egner sig ypperligt som Gavebog.

Pris $1.50.

THISBITEREN ELIAS
Af
Dr. Fr. Wilhelm Krummacher.

En af de bedste og bedste og mest bekendte bibelske Opbyggelsesbøger, der foreligger i det danske Sprog.

En stor Bog paa 640 Sidr, trykt med store og klare gotiske Typer, som gør, at den egner sig fortrinlig for ældre Folk. Indbunden i rødbrunt Shirtingsbind med Guldtryk.

Et større Partikøb har sat os i Stand til at sælge den udmærkede Bog for den forholdsvis lave Pris af $1.20.

LIVETS LYS.

Kristi og hans Apostles Liv og Gerninger fremstillet af Dr. James Stalker og andre fremragende gejstlige.

Med talrige Illustrationer, hvoriblandt Thorvaldsens Kristus og alle de 12 Apostle i helsides Billeder, samt flere Farvelitografier.

315 Sider i Kvartformat. Smukt indbundet.

Speciel Pris $1.50.

Danish Lutheran Publ. House,
Blair, Nebraska.